

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 4 /01

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu dňa 14. februára 2001 predbežne prerokoval podnet LAUGOFRUIT, s. r. o. so sídlom v Trenčíne, Štefánikova 19, zastúpenej JUDr. J. L., advokátom v T., ktorá namietala porušenie § 14 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, za účasti Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave, a takto

r o z h o d o l:

Podnet LAUGOFRUIT, s. r. o., so sídlom v Trenčíne na začatie konania o d m i e t a z dôvodu svojej nepríslušnosti na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Podnetom zo dňa 21. decembra 2000, ktorý Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) došiel dňa 28. decembra 2000, sa obchodná spoločnosť LAUGOFRUIT, s. r. o., so sídlom v Trenčíne (ďalej len „navrhovateľka“), zastúpená advokátom JUDr. J. L., proti odporcom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v Bratislave (ďalej len „generálny prokurátor“) a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v Bratislave (ďalej len „najvyšší súd“) domáhala vydania

uznesenia, ktorým by ústavný súd vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. M Cdo 10/99 zo dňa 31. októbra 2000, ktorým bolo rozhodnuté o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 32 Co 233/97 zo dňa 10. septembra 1998, došlo v dôsledku zloženia senátu, v ktorom tento súd o mimoriadnom dovolaní rozhodoval, k porušeniu zákona v ustanovení § 14 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku tým, že vo veci rozhodovali aj sudcovia, ktorí boli z prejednávania a rozhodovania vylúčení.

Z podnetu vyplýva, že navrhovateľka dňa 26. októbra 1995 podala žalobu na Okresný súd v Trenčíne o určenie, že došlo ku zrušeniu zmluvy. Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 12 C 657/95 (správne mala byť uvedená sp. zn. 12 C 728/95) zo dňa 12. decembra 1995 bola žaloba zamietnutá. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 12 Co 78/96 zo dňa 12. septembra 1996 bol rozsudok Okresného súdu v Trenčíne zmenený tak, že sa žalobe v celom rozsahu vyhovel. Na základe dovolania žalovanej P. M. najvyšší súd ako dovolací súd rozsudkom sp. zn. 1 Cdo 185/96 zo dňa 20. marca 1997 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 12 Co 78/96 zo dňa 12. septembra 1996 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Najvyšší súd konal v dovolacom senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. J. S. a z členov senátu JUDr. D. Š. a JUDr. J. K. Novým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 32 Co 233/97 zo dňa 10. septembra 1998 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu v Trenčíne, ktorým bola žaloba zamietnutá.

Na základe podnetu navrhovateľky generálny prokurátor podal pod sp. zn. V1 Pz 41/99 dňa 27. augusta 1999 na najvyšší súd mimoriadne dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 32 Co 233/97 zo dňa 10. septembra 1998. Najvyšší súd toto mimoriadne dovolanie rozsudkom sp. zn. M Cdo 10/99 zo dňa 31. októbra 2000 zamietol. Rozhodoval pri tom v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. D. Š. a členov senátu JUDr. J. S. a JUDr. E. F.

Navrhovateľka je toho názoru, že najvyšší súd v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora nepostupoval správne, keď rozhodol v senáte, ktorého dvaja členovia (JUDr. J. S. a JUDr. D. Š.) boli totožní s členmi senátu, v ktorom najvyšší súd rozhodoval o riadnom dovolaní v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 185/96. Podľa navrhovateľky je v rozpore s účelom zákona a funkciou mimoriadneho dovolania, ak o ňom rozhodujú tí istí sudcovia, ktorí predtým v tej istej právnej veci rozhodovali o riadnom dovolaní. Takýto postup najvyššieho súdu je porušením zákona, a to § 14 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) per analógiám. Hlavnou funkciou mimoriadneho dovolania a hlavným účelom konania o ňom je preskúmanie zákonnosti právoplatného súdneho rozhodnutia. Ak dôjde k podaniu mimoriadneho dovolania proti právoplatnému súdnemu rozhodnutiu vydanému po tom, čo vo veci už rozhodoval dovolací súd v konaní o riadnom dovolaní, je predpoklad, že dôvodom podania mimoriadneho dovolania je skutočnosť, že k porušeniu zákona došlo aj zo strany najvyššieho súdu, ktorý ako dovolací súd vo veci už rozhodoval. Odporovalo by zákonu a zmyslu preskúmvacej funkcie konania o mimoriadnom dovolaní, ak by o tomto rozhodovali tí istí sudcovia, ktorí rozhodovali v konaní o riadnom dovolaní. Je pravdou, že z ustanovení OSP upravujúcich konanie o dovolaní a mimoriadnom dovolaní nevyplýva vylúčenie toho sudcu, ktorý rozhodoval v konaní o dovolaní, z konania o mimoriadnom dovolaní, avšak pri použití analógie vzhľadom na funkciu a účel týchto mimoriadnych opravných prostriedkov vyplýva táto skutočnosť z ustanovenia § 14 ods. 2 OSP.

Z vyššie uvedených dôvodov preto navrhovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí podnetu na predbežnom prerokovaní v merite veci vyslovil, že „rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 10/99 zo dňa 31. 10. 2000, ktorým bolo rozhodnuté o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 32Co 233/97 zo dňa 10. 9. 1998, došlo v dôsledku zloženia senátu, v ktorom tento súd o mimoriadnom dovolaní rozhodoval, k porušeniu zákona v ustanovení § 14 ods. 2 OSP tým, že vo veci rozhodovali aj sudcovia, ktorí boli z prejednávania a rozhodovania vylúčení“.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať o podnete, ktorého obsahom je namietanie porušenia práv fyzických a právnických osôb, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), medzi ktoré patrí aj nedostatok príslušnosti ústavného súdu vo veci konať.

Navrhovateľka, ktorá je kvalifikovane zastúpená, vo svojom podnete žiadala vysloviť porušenie ustanovenia § 14 ods. 2 OSP rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. M Cdo 10/99 tým, že vo veci rozhodovali aj sudcovia, ktorí boli z prejednávania a rozhodovania vylúčení. Tejto svojej žiadosti podriadila navrhovateľka aj svoje skutkové tvrdenia a právne úvahy.

Vo svojej doterajšej judikatúre ústavný súd už ustálil, že podmienkou prijatia podnetu na konanie podľa § 18 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde je namietaná skutočnosť, že konaním súdov alebo samotnými rozhodnutiami všeobecných súdov bolo porušené niektoré zo základných práv alebo slobôd navrhovateľa. Ide o porušenie tých práv alebo slobôd, ktoré zaručuje ústava alebo medzinárodné zmluvy ratifikované Slovenskou republikou, ak zabezpečujú väčší rozsah základných práv a slobôd (mutatis mutandis I. ÚS 130/95). Navrhovateľka vo svojom podnete neuvádzala, aké jej základné právo alebo sloboda boli porušené v dôsledku namietaného rozhodnutia najvyššieho súdu.

Ak sa v podnete na začatie konania nenamieta neústavnosť postupov všeobecných súdov, nemožno začať konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 1/94). Vo svojom podnete (str. 3 bod III) však navrhovateľka vidí v postupe najvyššieho súdu porušenie zákona, a to konkrétne za použitia analógie v ustanovení § 14 ods. 2 OSP. Neuvádza však, v čom konkrétne vidí neústavnosť postupu najvyššieho súdu. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd nie je príslušný konať o podnetoch, v ktorých sa nenamieta neústavnosť postupov všeobecných súdov, resp. v ktorých sa nenamieta porušenie základných práv navrhovateľa.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde podnet navrhovateľky odmietol z dôvodu svojej nepríslušnosti na prerokovanie veci.